

Postanowienie z dnia 19 czerwca 2001 r.

I PKN 983/00

Od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego, ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U. Nr 48, poz. 554) dopuszczalność kasacji z punktu widzenia wartości przedmiotu zaskarżenia ocenia się według nowych przepisów (art. 392¹ § 1 KPC).

Sędzia SN Katarzyna Gonera.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 19 czerwca 2001 r. sprawy z powództwa Krystyny K. przeciwko I.P.-K. S.A. w K. o zasądzenie nagrody jubileuszowej, na skutek kasacji wniesionej przez stronę pozwaną od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach z dnia 22 sierpnia 2000 r. [...]

o d r z u c i ł kasację.

U z a s a d n i e

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach wyrokiem z dnia 22 sierpnia 2000 r. oddalił apelację strony pozwanej I.P.-K. S.A. w K. od wyroku Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Olkuszu z dnia 9 grudnia 1999 r., w którym zasądzono od strony pozwanej na rzecz powódki Krystyny K. kwotę 6.030,25 złotych z ustawowymi odsetkami tytułem nagrody jubileuszowej.

Strona pozwana zaskarżyła powyższy wyrok kasacją, zarzucając naruszenie prawa materialnego - „art. 1 ust. 1 pkt.2 ustawy z dnia 20.07.1990 r. (Dz.U. Nr 54 poz. 310), art. 129 kp w pierwotnym brzmieniu”, oraz naruszenie przepisów postępowania - art. 233 § 1 KPC i art. 328 § 2 KPC. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego

go wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi. Jako wartość przedmiotu zaskarżenia wskazano w kasacji kwotę 6.030,25 złotych. W uzasadnieniu kasacji skarżąca podniosła, że skoro postępowanie w rozpoznawanej sprawie zostało wszczęte w czasie, gdy kasacja była dopuszczalna przy wartości przedmiotu zaskarżenia nie niższej niż 5.000 złotych, to strona pozwana nabyła prawo do wniesienia kasacji. Okoliczność, że zaskarżony kasacją wyrok został wydany po zmianie art. 392¹ § 1 KPC nie może bowiem wpływać na jej uprawnienia do wniesienia kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zaskarżony wyrok został wydany w dniu 22 sierpnia 2000 r., a zatem do złożenia i – ewentualnie - rozpoznania kasacji mają zastosowanie przepisy Kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 24 maja 2000 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego, ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U. Nr 48, poz. 554, powoływana w dalszym ciągu jako ustawa nowelizująca), która weszła w życie z dniem 1 lipca 2000 r. Zgodnie bowiem z treścią art. 5 ust. 2 tej ustawy do złożenia i rozpoznania środków zaskarżenia od orzeczeń wydanych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe, co *a contrario* oznacza, że do złożenia i rozpoznania środków zaskarżenia (w tym kasacji) od orzeczeń wydanych po jej wejściu w życie stosuje się przepisy nowe.

Zgodnie z art. 392¹ § 1 KPC w nowym brzmieniu, kasacja nie przysługuje w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych. W rozpoznawanej sprawie, której przedmiotem było zasądzenie na rzecz powódki świadczenia pieniężnego w postaci nagrody jubileuszowej, nie może ulegać wątpliwości, że dochodzone roszczenie miało charakter prawa majątkowego, a wartość przedmiotu sporu - której pochodną stanowi wartość przedmiotu zaskarżenia - była mniejsza od kwoty dziesięciu tysięcy złotych. Prowadzi to do wniosku, że w rozpoznawanej sprawie kasacja nie przysługuje, a wniesiona przez stronę pozwaną skarga kasacyjna podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna.

Wbrew pogładowi prezentowanemu w kasacji, zmiana przepisów postępowania w toku rozpoznania sprawy może sprawiać, że sprawa, która była sprawą „kasa-

cyjną” w chwili wniesienia pozwu, przestała nią być później w następstwie zmiany przepisów.

W uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001 nr 4, poz. 53, wyrażony został pogląd, że stosowaniem norm prawa procesowego cywilnego w czasie rządzą dwie zasady: zasada jedności (ciągłości) postępowania oznaczająca, że w sprawie aż do jej zakończenia stosuje się przepisy ustawy procesowej obowiązującej w chwili wszczęcia postępowania, oraz zasada bezpośredniego (natychmiastowego) stosowania przepisu procesowego oznaczająca, że nowe przepisy procesowe wchodzą w życie bezzwłocznie i znajdują zastosowanie we wszystkich sprawach bez względu na chwilę wszczęcia postępowania. Zagadnienia międzyczasowe związane z wejściem w życie ustawy nowelizującej z 24 maja 2000 r. zostały uregulowane w jej art. 5 przewidującym dwie normy kolizyjne. Według pierwszej z nich, w sprawach wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się, do czasu zakończenia postępowania w danej instancji, dotychczasowe przepisy o właściwości sądów i postępowaniach odrębnych (ust. 1), według drugiej, do złożenia i rozpoznania środków zaskarżenia od orzeczeń wydanych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe (ust. 2). Wykładnia przepisu art. 5 ustawy nowelizującej prowadzi do wniosku, że ustawodawca przyjął zasadę natychmiastowego działania uchwalonych (nowych) przepisów z niewielkimi odstępstwami, nie mającymi zastosowania w rozpoznawanej sprawie.

Biorąc powyższe pod rozwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 393⁷ § 2 KPC w związku z art. 393⁵ KPC i art. 392¹ § 1 KPC.

=====